

INHOUD

Proloog.....	9
1 - Familie, ik haat jullie!.....	13
2 - Wanneer het ziekenhuis geen barst geeft om liefdadigheid	23
3 - Grof geld.....	37
4 - Een hels tempo	51
5 - Sperma.....	63
6 - Leven, dood en verrijzenis	67
7 - Negatieve alcoholtest.....	77
8 - Bloed, bloed en nog eens bloed	91
9 - De val van de verankering	95
10 - Laat het niet aan uw hart komen!.....	107
11 - Augmentin 500, Asaflo 80, Amlor 5, en de andere	115
12 - Sterven in bruidskleed.....	129
13 - Jeugdigheid in het hart van de zorgverlening.....	135
14 - Van Dienst tot dienst	143
15 - Meisje of jongen?	151
16 - Als de kat van huis is, pimpelen de muizen	153
17 - De brief van het diensthoofd.....	159
18 - Een helse nacht	165
19 - Het zal maar in jouw buurt gebeuren... ..	171

20 - De eerste stappen van Annick in de thuisverpleging	177
21 - Verpleger Jan.....	185
22 - Hoe word je verpleegkundige?.....	193
23 - Omgevingslucht en gezellige omgeving	201
24 - De fatale tuimeling	209
25 - Wat een verhaal!.....	213

Voor mijn vrienden, zodat ze zonder vrees in het ziekenhuis opgenomen kunnen worden of in vrede kunnen sterven...

De getuigenissen die je hier gaat lezen, zijn allemaal erg reëel. Het zal niet de eerste keer zijn dat de werkelijkheid veel verder gaat dan hetgeen waarvan men dacht dat het fictie was.

Om de privacy van patiënten en zorgverleners te beschermen, werden bepaalde details gewijzigd, zonder dat hierbij echter afbreuk gedaan werd aan de ziekenhuisrealiteit, de medische realiteit of de juistheid van deze anekdotes.

Om alle kwaadsprekerij en ongepaste veronderstellingen tegenover om het even welk ziekenhuis te vermijden, benadrukken we dat alle incidenten die hier beschreven worden, plaatsgevonden hebben of zouden kunnen plaatsgevonden hebben op verschillende diensten van deze charmante zorginstelling ergens in Europa gekend onder de naam Sint-Omertà.

De Omertà of de wet van de stilte, is een wet die oorspronkelijk door de Siciliaanse maffia toegepast werd en evenzeer toegepast wordt in ziekenhuizen, of het nu in Frankrijk, Navarra, of elders is. Deze instelling waaraan ik de naam Sint-Omertà geef, zou zich in Bordeaux, Parijs, Brussel, Lausanne, Montréal, Aarlen, Luxemburg of Marseille kunnen bevinden of eender welk ziekenhuis kunnen zijn waar je al eens geweest bent of ooit naartoe zal gaan.

Het ziekenhuis Sint-Omertà:

Wij zijn op zoek naar een verpleegkundige in loondienst:

Je staat in voor de zorgverlening aan de zieken in het algemeen en op een gepersonaliseerde manier. Je bent verantwoordelijk voor de preventieve, curatieve en palliatieve zorgen. In het kader van de ontwikkeling van de activiteiten van onze onderneming zal je instaan voor de behandeling van patiënten die lijden aan uiteenlopende pathologieën.

Het profiel van de zorgverlener waarnaar wij op zoek zijn, is het volgende:

- Je bent een gegradueerde verpleegkundige (A1) of een gebrevetteerde verpleegkundige (A2) of beschikt over een gelijkwaardig EG-diploma.
- Tweetaligheid is een troef
- Je bent sociaalvaardig en kan goed in team werken
- Je bent nauwkeurig, stipt en hebt een goed analysevermogen
- Je bent dynamisch,
- Flexibel,
- Beschikbaar,
- Stressbestendig
- ...

PROLOOG

Louise Gallez is een pseudoniem dat drie identiteiten samenbrengt: die van Sabine, die van Pascal en die van Louise. Sabine is de verpleegkundige die van de spoedafdeling thuiskwam en haar hart uitstortte toen het overliep van emotie. Zij heeft aan Pascal een aantal medische gebeurtenissen verteld die indruk op haar gemaakt hadden. Pascal is de professor Talen die naar Sabine geluisterd heeft. Hij is de auteur. Hij heeft bepaalde getuigenissen die Sabine aan hem verteld heeft, neergeschreven, herschreven en verbeterd, namelijk de verhalen die hem het opmerkelijkst leken.

Wat Louise betreft, zij is het stemmetje dat praat en praat en praat.

Ze kan de flik zijn die in ons hoofd leeft, maar ook de persoon die buiten ons staat. Het is de stem die voor ieder van ons plotseling in onze verbeelding of in de werkelijkheid opduikt. Het is onze Tinkelbel. Ze is degene die ons de andere richting uitstuurt naar nieuwe avonturen en ons dwingt om onszelf in vraag te stellen.

Toen ze de nog ongepolijste verhalenbundel las, vroeg Louise zich af waarom deze verhalen nooit een *happy end* hebben.

Een terechte vraag, maar het antwoord is eenvoudig. In de echte medische wereld is er ofwel een *happy*, ofwel een *end*. De twee samen, dat is eerder ongebruikelijk. Behalve dan

voor wie een gat in de lucht springt als de schoonmoeder komt te gaan.

Je hebt de *happy*-momenten. Dat zijn de verhalen van een ivf-bevruchting die gelukt is, of een geslaagde harttransplantatie, of een bevalling. Maar ook daar stopt het niet. Integendeel zelfs.

Je hebt ook de end-momenten. Een orgaan of een andere functie die het begeeft, een plotse dood of nog de dood als gevolg van een ziekte, een geplande dood. Hier is geen plaats voor de *happy*.

Het gaat er hoogstens nog om de pijn te helpen verlichten.

Toen Sabine op een dag na het werk in shocktoestand thuiskwam, sloot ze zich op in de badkamer. Ze had er graag over willen praten om haar hart te luchten, maar het medisch beroepsgeheim verbood het haar. Het was gemakkelijker om zich af te zonderen en om in een handdoek te huilen. Omdat ze toch iets wou doen om zich bezig te houden en om haar gedachten wat te verzetten, wou ze een wasmachine met truien opzetten. Nadat er meer dan 20 minuten verstreken waren en ze tot rust gekomen was, beseftte ze dat het gekozen programma op 60° draaide. Er zouden wellicht enkele truien aan vervanging toe zijn...

Die dag heeft ze het medisch beroepsgeheim verbroken (zonder daarbij namen te vermelden weliswaar...) en heeft ze Pascal laten beloven dat hij haar avonturen en perikelen zou neerschrijven. Dit boek is hiervan het resultaat.

Sabine heeft ervoor gekozen om haar beroep geen vaarwel te zeggen, maar om het op een andere manier te benaderen. Ze is docente Verpleegkunde geworden. Ze is ervan overtuigd dat ze nog een rol te spelen heeft in de preventie

van mishandeling. Deze is vaak te wijten aan een gebrek aan opleiding en een verkeerde motivatie van de studenten.

Daarnaast werkt ze ook nog halftijds als verpleegkundige.

Deze bundel getuigenissen is gericht tot het grote publiek en de bedoeling ervan is om het beroep van verpleegkundige de dag van vandaag toe te lichten.

Via situaties die soms grappig, soms droevig, soms somber, soms aangrijpend en soms ronduit schandelijk zijn, biedt deze bundel misschien ook een antwoord op de vragen die (toekomstige) patiënten zich wel eens stellen.

Daarnaast wil het boek de lezer eveneens bewustmaken van de huidige toestand in de gezondheidszorg.

Sabine laat zich graag meeslepen in een utopie. Als zo'n bundel getuigenissen nu eens tot politieke oplossingen kon leiden, dan zou dat de pijn ook écht kunnen verlichten... voor iedereen! Maggie de Block, Marisol Touraine, Lydia Mutsch, Jane Philpott, Alain Berset... hoort u het? En hoort u de noodkreet van de zorgverleners doorheen deze verhalen?

Beste lezer, je kan naar zoveel televisieseries over verpleegkundige zorgverlening en geneeskunde kijken als je wil, maar geen enkele daarvan weerspiegelt op de ene of de andere manier het echte dagelijkse leven van het personeel dat je vroeg of laat in de ziekenhuiswereld zal ontmoeten.

Dat echte leven wordt vanaf de volgende pagina voor je onthuld. Het enige wat je hoeft te doen, is de bladzijde omdraaien.